

Sygn. akt I C 384/19 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Wojtunik

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2019 roku w Jaśle

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w G.

przeciwko A. G.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 384/19 upr.

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Jaśle z 29 maja 2019 r.

Powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. domagał się zasądzenia od pozwanego A. G. kwoty 3.110,74 zł wraz z odsetkami umownymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając swoje roszczenie wskazał, że w dniu 24.08.2017 r. powód zawarł z pozwanym ugodę dotyczącą spłaty zobowiązania pozwanego, w której strony ustaliły nowe terminy wymagalności poszczególnych rat. Pozwany nie wywiązał się z zawartej ugody, w związku z czym całe zadłużenie zostało postawione w stan natychmiastowej wymagalności z dniem 13.07.2018 r.

W dowód powyższych twierdzeń powód przedstawił nagranie rozmowy telefonicznej z pozwanym oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu dotyczący wierzytelności wobec pozwanego.

Pozwany, w odpowiedzi na pozew wnosił o oddalenie powództwa, wskazując, że nie zawierał żadnej ugody z powodem.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

W wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda wystawionym w dniu 14.02.2019 r. ujęta jest wierzytelność wobec pozwanego A. G.

w kwocie 3.110,74 zł, wynikająca z umowy pożyczki z dnia 22.12.2014 r. Jako kontrahent ujawniony jest: (...) (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych – k. 6).

Powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. jest wpisany do rejestru funduszy inwestycyjnych prowadzonego przez Sąd Okręgowy w Warszawie, VII Wydział Cywilny Rejestrowy, pod numerem (...) 368 (dowód: wyciąg z rejestru funduszy – k. 10).

Przedstawiciel firmy (...) S.A. kontaktował się telefonicznie z pozwanym w sprawie niespłaconego zadłużenia pozwanego, wynikającego z dwóch umów pożyczek, zawartych z (...) S.A. tj. umowy z dnia 19.08.2014 r. i umowy z dnia 22.12.2014 r. (dowód: nagranie rozmowy na płycie CD – k. 12, przesłuchanie pozwanego – k. 16 - 17).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów oraz nagrania rozmowy telefonicznej i przesłuchania pozwanego. Dowód w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda Sąd ocenił jako niewystraszający dla stwierdzenia istnienia i wysokości wierzytelności, opisanej w pozwie.

W wyroku z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 329/12, LEX 1375500 Sąd Najwyższy wyraźnie stwierdził, iż wynikające z art. 244 § 1 k.p.c. w zw. z art. 194 ustawy z 2004 r. o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 157) domniemanie zgodności z prawdą danych ujawnionych w wyciągu funduszu sekurytyzacyjnego należy ściśle wiązać tylko z tymi okolicznościami, które według przepisów szczególnych powinny być przedmiotem zapisów w księgach rachunkowych prowadzonych przez fundusz sekurytyzacyjny. Wyciąg z ksiąg funduszu nie może zawierać innych danych ponad te, które ujawniane są

w samych księgach rachunkowych według przepisów ustawy z 1994 r.

o rachunkowości i przepisów wykonawczych do tej ustawy. Dane ujmowane

w księgach rachunkowych funduszu oraz wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia, np. cesji wierzytelności. Dokumenty te potwierdzają więc sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności. Nie stanowią one jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności oraz istnienia i wysokości nabytej wierzytelności. Podobnie Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 11 grudnia 2012 r. I ACa 652/12 stanął na stanowisku, które Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela, iż domniemanie prawne z art. 244 § 1 k.p.c.

w stosunku do wyciągu z ksiąg funduszu sekurytyzacyjnego odnosić się może co najwyżej do faktu nabycia przez fundusz konkretnej wierzytelności, nie obejmuje zaś samego faktu istnienia tej wierzytelności. Z kolei Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w postanowieniu z dnia 15 lutego 2013 r., sygn. akt I ACz 284/13 stwierdził, że: „Oświadczenie funduszu li tylko potwierdzające istnienie wierzytelności i nabycie ich przez fundusz nie mieści się w kategorii dokumentów urzędowych wymienionych w art. 194 ustawy z 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i w konsekwencji nie może stanowić wystarczającej podstawy do wykazania przejścia uprawnień na następcę. Z uzasadnienia cytowanego orzeczenia wynika także, że: „(...) treść przedmiotowego wyciągu przedłożonego przez wierzyciela w niniejszej sprawie może stanowić co najwyżej oświadczenie Funduszu o nabyciu wierzytelności od określonego wierzyciela, w oznaczonej wysokości.”

Zdaniem Sądu powołany wyciąg z dnia 14 lutego 2019 r. podpisany przez osobę upoważnioną do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu (k. 11) i opatrzony pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym nie był wystarczającym dowodem potwierdzającym istnienie spornej wierzytelności. Dowodu takiego nie stanowi również nagranie rozmowy telefonicznej, przedstawione przez powoda. Zapis rozmowy nie pozwala na zweryfikowanie treści umów pożyczek, których dotyczy – w szczególności pod kątem oceny, czy zaproponowany przez rozmówcę pozwanemu „produkt ugoda na telefon” spełnia cechy ugody, w rozumieniu art. 917 k.c. Jak wiadomo, ugoda jest umową, która umożliwia likwidowanie konfliktów na drodze kompromisu bez

konieczności odwoływania się i angażowania osób trzecich. Uzasadnieniem dla zawarcia ugody może być niepewność stron w zakresie ich sytuacji prawnej, która oceniana jest

w kategoriach subiektywnych. Istotą ugody jest czynienie sobie wzajemnie ustępstw w zakresie oczekiwanych rezultatów stosunku prawnego regulowanego przez strony. Tymczasem przedłożone do akt nagranie rozmowy

wskazuje, że przedstawiciel firmy dzwoniącej, którego tożsamości, ani umocowania do działania w imieniu powoda nie da się ustalić, w trakcie rozmowy zmierza do wykorzystania niewiedzy osoby nieprofesjonalnej, przy czym należy stwierdzić, że ustępstwa (art. 917 k.c.) poczynione przez dzwoniącego względem pozwanego są wątpliwe, skoro polegały one na wymuszeniu uznania długu w wysokości

z góry określonej przez dzwoniącego i jednocześnie w oczywisty sposób zmierzały do uzyskania oświadczenia o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia, mimo, iż zachowanie pozwanego w jasny sposób wskazywało, że nie rozumie on o co jest pytany. Ostatecznie, wbrew zapewnieniom dzwoniącego pozwany nie otrzymał potwierdzenia zawarcia ugody (dowód: przesłuchanie pozwanego –

k. 17), a zatem nie miał możliwości zapoznać się z warunkami spłaty, proponowanymi przez dzwoniącego. Należy zauważyć, że powód powołał

w pozwie jako dowód potwierdzenie zawarcia ugody z pozwanym z dnia 25.08.2017 r. jednak dowodu tego w poczet materiału dowodowego sprawy nie przedstawił. Powód nie przedstawił także powoływanego w pozwie oświadczenia o postawieniu wierzycelności w stan natychmiastowej wykonalności, ani też wezwania do zapłaty z dowodem doręczenia go pozwanemu.

Oceniając wartość dowodową przedłożonego nagrania należy zauważyć również rozbieżność w oznaczeniu wierzycelności z treścią wyciągu z ksiąg rachunkowych. Rozmowa telefoniczna naprowadza, że przedmiot ugody stanowią roszczenia z dwóch umów pożyczek – z 19.08.2014 r. i z 22.12.2014 r. tymczasem wyciąg stwierdza zadłużenie wyłącznie z umowy z 22.12.2014 r. Jednocześnie z twierdzeń pozwu nie wynika, w jakiej części dochodzona kwota wynika z pierwszej umowy, a w jakiej dotyczy umowy z 22.12.2014 r. Nie sposób przy tym, ustalić daty wymagalności roszczenia, a jak wynika z treści rozmowy, pozwany ostatecznie nie zrzekł się zarzutu przedawnienia.

Nie ulega wątpliwości, że roszczenie względem konsumenta wywodzone

z umowy pożyczki gotówkowej podlega ogólnemu trzyletniemu terminowi przedawnienia, a w obowiązującym obecnie stanie prawnym, w szczególności

w sporze z konsumentem, okoliczność tę Sąd zobowiązany jest badać z urzędu. Tymczasem powód nie umożliwił Sądowi poczynienia w tym zakresie jakichkolwiek ustaleń, nie wiadomo zatem, czy strona powodowa może domagać się zaspokojenia wskazanego roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

Niewątpliwie powód, jako nabywca wierzycelności winien dysponować całością dokumentacji związanej z nabytą wierzycelnością i jako profesjonalista w swej dziedzinie, winien wykazać w postępowaniu sądowym nabycie danej wierzycelności, w jaki sposób i w oparciu o jakie dokumenty określił wysokość dochodzonego roszczenia, w tym także jak kształtowała się wymagalność poszczególnych roszczeń z umowy. Jeśli zaś swoje roszczenie wywodził z zawartej z pozwanym ugody, to winien wykazać, że faktycznie między stronami doszło w sposób ważny i skuteczny do uregulowania zobowiązań (art. 917 k.c.) wynikających z umów, co do których powód posiada legitymację do ich dochodzenia na podstawie art. 509 k.c.

Mając powyższe na uwadze, wobec stanowczego zaprzeczenia przez pozwanego faktu zawarcia z powodem jakiegokolwiek ugody, na podstawie przeprowadzonych w sprawie dowodów i przepisów art. 917 k.c. w zw. z art. 65 k.c. Sąd uznał zgłoszone roszczenie za nieudowodnione, tak co do zasady, jak i co do wysokości.

Wskazać należy, że na powodzie, jako podmiocie inicjującym postępowanie cywilne, ciążył obowiązek przedstawienia podstawy faktycznej dochodzonych roszczeń (art. 187 § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz dowodów na jej poparcie (art. 232 k.p.c.).

W obecnie obowiązującym stanie prawnym to strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Nie jest rolą sądu prowadzenie dochodzenia w celu uzupełnienia bądź wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76).

W tym stanie rzeczy, powództwo podlegało oddaleniu w całości (art. 6 k.c. w zw. z art. 232 k.p.c. oraz 509 k.c. i 917 k.c.).